

Arrest

**nr. 173 594 van 26 augustus 2016
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 juli 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die in opvolging van advocaat M. FRERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 juli 2013 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 10 juli 2013 beslist de gemachtigde tot de onontvankelijkheid van deze aanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die op 26 juli 2013 aan de verzoekster werd ter kennis gebracht en die als volgt is gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 01.07.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

U., M. (R.R.: xxx)

nationaliteit: Rwanda (Rep.)

geboren te Kigali op (...)1992

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 10.07.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italie, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)1

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20

december 2011, *Yoh-Ekale Mwanje t. België*, § 86; EHRM, 2 mei 1997, *D. t. Verenigd Koninkrijk*, §§ 58-59; EHRM, *Décision*, 29 juni 2004, *Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk*; EHRM, *Décision*, 7 juni 2011, *Anam t. Verenigd Koninkrijk*).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

2. Over de rechtspleging

2.1. Ter terechtzitting geeft de advocaat van de verzoekster aan dat zij advocaat M. FRERE opvolgt en doet zij woonplaatskeuze op haar kantooradres, Omwentelingstraat 7 b2, 1000 Brussel.

2.2. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid *ratione temporis* op. Hij stelt dat de thans bestreden beslissing ter kennis werd gebracht op 27 juli 2013, zodat het op woensdag 28 augustus 2013 ingediende verzoekschrift meer dan dertig dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing werd ingediend, en *prima facie* laattijdig is.

De Raad stelt evenwel vast dat de bestreden beslissing op 26 juli 2013 aan de verzoekster werd ter kennis gebracht, datum waarop zij voor ontvangst tekende. Uit de gegevens van het rechtsplegingsdossier blijkt voorts dat het voorliggende verzoekschrift werd ingediend met een aangetekend schrijven dat ter post is afgegeven op 26 augustus 2013 (datum poststempel).

Overeenkomstig artikel 39/57, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing worden ingesteld met een verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het beroep gericht is. De *dies a quo* wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. Overeenkomstig artikel 39/57, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet nam de beroepstermijn *in casu* aanvang op 27 juli 2013. De vervalddag voor het indienen van het verzoekschrift, betreft derhalve zondag 25 augustus 2013, waardoor deze met toepassing van artikel 39/57, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet wordt verplaatst naar de eerste daarop volgende werkdag, zijnde maandag 26 augustus 2013.

Het beroep is dan ook tijdig ingediend.

De exceptie dient te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. De verzoekster voert, in wat als een enig middel kan worden aangemerkt, de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"(...) Schending van het art 9ter Vreemdelingenwet ;

Schending van art 3 EVRM;

Schending van het art 62 Vreemdelingenwet - motiveringsverplichting ;

Schending van de art 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur;

Schending van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidbeginsel;

1.

Verzoekster heeft haar aanvraag tot machtiging van verblijf ingediend op 01 juli 2013 op basis van haar medische problemen.

De motivering van een bestuurshandeling moet draagkrachtig zijn.

Dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (RvSt nr. 72.635, 23 maart 1998, APM 1998 (samenvatting), 64; Arrb. Brussel 5 oktober 2002, JTT 2003, afl. 867, 393).

Artikel 9ter, §1 stelt het volgende:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of bij zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige [en recente] inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft. Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift [² dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag]² vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. "

Het zorgvuldigheidsbeginsel is een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Hierdoor moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en is dus genomen in schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hieromtrent wordt gesteld in de rechtsleer:

"Het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden. De beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zonodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Technische besluiten kunnen het bestuur ertoe nopen het advies van deskundigen in te winnen. Aan de bestuurdersbeslissing dient een nauwgezette belangenafweging ten grondslag liggen. " (MAST A., e.a., "Overzicht van het Belgisch Administratief recht", Kluwer, 2009, pagina 57-58).

In casu worden de belangen van de verzoekende partij geschaad.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig.

De geneesheer-expert van de DVZ heeft immers nagelaten een deugdelijke gemotiveerd advies te verlenen. Indien nodig, kan desbetreffende arts inderdaad de betrokkene daadwerkelijk onderzoeken en complementaire adviezen van specialisten vragen.

Het advies, waarop de bestreden beslissing is gesteund, is bijgevolg niet medisch maar louter administratief. De motivering van deze beslissing beperkt zich immers tot het feit dat er geen ziekte is zoals voorzien in paragraaf 1 van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De arts-adviseur stelt in zijn advies:

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 24.04.2013 blijkt dat de beschreven PTSS actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van

psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Bijgevolg concludeert de arts-attaché dat "er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van voornoemd Artikel."

De formele motiveringsplicht vereist niet dat voor elk motief een bijkomende uitleg moet gegeven worden. Dit doet evenwel geen afbreuk aan het feit dat de motivering van desbetreffende administratieve beslissing de verzoekende partij minimaal moet toelaten te begrijpen waarom deze beslissing werd genomen zodat deze met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden.

Verzoekster heeft nog steeds een behandeling nodig, dat zij medicatie ontvangt voor haar aandoening, een noodzaak wordt vastgesteld van psychotherapeutische opvolging, dat er een risico is op verergering van haar toestand waarin wordt bevestigd dat haar toestand nog steeds ernstig is ("ernstige PTSS", "gezien de zwaarte van de voorgeschiedenis, de huidige klachten, en de therapie die reeds gestart is,.... ")

Noch in het medisch advies dat werd opgesteld door de arts adviseur, noch in de beslissing zelf tot onontvankelijkheid wordt een antwoord gegeven op deze medische argumenten die werden aangehaald door Verzoekster.

Verzoekster heeft echter een medisch attest neergelegd bij het blijkt dat zij medicatie neemt voor haar klachten en dat zij wordt opgevolgd door een psycholoog. De Centrumarts heeft het gerechtvaardigd beschouwd gezien de ernst van de pathologie van verzoekster om een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen omwille van medische redenen.

De arts adviseur stelt echter zonder meer dan de problematiek van verzoekster niet valt binnen de toepassingsfeer van artikel 9 ter van de wet van 15.12.1980.

Dit is echter in strijd met de informatie die verzoekster zelf heeft gegeven omtrent haar medische situatie: zij heeft een ernstige aandoening, waarvoor zij een behandeling volgt.

Er wordt enkel gesteld wordt dat de deze aandoening spontaan in gunstige zin evolueert en dat de behandeling van verzoekster met medicatie niet essentieel is, maar louter symptomatisch, zonder dat hierover enige verdere verklaring wordt gegeven... ("Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in de gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en is dus niet essentieel. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. "). Bij gebreke aan motivering waarom verzoekster niet de medicatie nodig zou hebben, in tegenstelling tot hetgeen haar behandelende arts stelt, kan verzoekster de beslissing niet begrijpen.

De beslissing is dus kennelijk onzorgvuldig.

De motiveringsplicht is aldus geschonden.

2.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de verwerende partij niet beide risico's, zoals vermeld in art. 9ter van de Vreemdelingenwet onderzocht hebben, noch hieromtrent gemotiveerd heeft.

Uw Raad besliste in een arrest nr. 83 956, d.d. 29.06.2012, hieromtrent het volgende:

"In de bestreden beslissing kan dus worden gelezen dat de gemachtigde van oordeel is dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit ("direct levensbedreigend"), zoals vermeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet vermeldt echter eveneens dat het gaat om een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. In casu zou kunnen gesteld worden dat, nu in eerste instantie werd geoordeeld dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, hij in tweede instantie zeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Dit laatste is echter een beoordeling die niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt en die niet terug te vinden is in de motieven van de bestreden beslissing.

De verwerende partij stelt dat terecht de formele motiveringsplicht niet vereist dat voor elk motief een bijkomende uitleg moet gegeven worden, doch deze bemerking doet geen afbreuk aan het feit dat de motivering van een bestuurlijke beslissing de bestuurde minimaal moet toelaten te begrijpen waarom

deze beslissing genomen werd zodat hij met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden. Deze vereiste impliceert dat wanneer geponeerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetbepaling die twee situaties voorziet, er duidelijk uiteengezet dient te worden waarom geen van beide situaties van toepassing is. De motivering van de bestreden beslissing voldoet niet aan deze voorwaarde en is derhalve niet pertinent en draagkrachtig. De door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen geciteerde rechtspraak laat niet toe tot een ander besluit te komen.

De formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, werd miskend. "

Inderdaad, de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet beperkt zich niet tot de controle van een risico voor het leven. Als men van mening is dat desbetreffende aandoening geen levensbedreiging inhoudt, is verwerende partij alsnog gehouden om het risico op vernederende of onmenselijke behandeling in geval van terugkeer naar het land van herkomst te onderzoeken.

Echter, bij de lezing van de bestreden beslissing springt het volgende in het oog: (...)

De redenering van de tegenpartij beperkt zich dus tot het stellen dat aangezien er geen sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, hier ipso facto uit voortvloeit dat het feit dat er geen of onvoldoende behandeling is in het land van herkomst nooit een mensonterende en vernederende behandeling kan zijn in de zin van artikel 3 EVRM noch van artikel 9ter Vw.

De tegenpartij scheert dus zonder enige motivering hieromtrent de toepassingsvoorwaarden en de eventuele bescherming die wordt geboden door artikel 3 EVRM en die van artikel 9ter Vw. over dezelfde kam.

De Raad van State heeft echter recentelijk in arrest dd. 19.06.2013 (nr. 223961) gesteld:

"Anders dan de verwerende partij voorhoudt, houdt deze laatste bepaling duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen een nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een 'reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit' van de betrokkene. De vermelding in de memorie van toelichting dat het onderzoek van de vraag of een gepaste en voldoende behandeling in het land van oorsprong of verblijf geval per geval gebeurt, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en geëvalueerd wordt binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, doet geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf (Pari St. Kamer, DOC 51, 2478/001, 34) De verwijzing door de verwerende partij naar twee vermeldingen in de memorie van toelichting over de verwijdering van vreemdelingen en de toepassing van artikel 3 van het EVRM, is niet relevant voor wat betreft beslissingen over een aanvraag om machtiging tot verblijf die immers van een verwijderingsmaatregel zijn te onderscheiden. (ibidem, 35 en 36) Hoe dan ook vormt de omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de Vreemdelingenwet geldt en mogelijkwijze een lagere vorm van bescherming voorziet, geen beletsel voor de toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid, van die wet zoals hierboven beschreven. Het EVRM bevat immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving van de verdragspartijen.

[...]

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft aldus toegelaten dat een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard, enkel omdat de door de verzoeker aangevoerde aandoeningen geen directe bedreiging voor zijn leven vormen en omdat zijn gezondheidstoestand niet kritiek is, doch zonder dat werd onderzocht of die aandoeningen een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst inhouden. Dit is in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, zoals blijkt uit hetgeen hierboven in punt 7.1 is uiteengezet. Zoals eveneens hierboven is uiteengezet, is de verwijzing in het bestreden arrest naar artikel 3 van het EVRM als hogere norm dan de Vreemdelingenwet absoluut niet dienstig, alleen al omdat die verdragsbepaling geen ruimere bescherming in de nationale wetgeving verbiedt. Het enige middel is gegrond. " (eigen onderlijning)

De motivering, waarop de bestreden beslissing gesteund is, houdt dergelijk onderzoek echter niet in en oogt daarenboven stereotiep.

De bestreden beslissing maakt bijgevolg een inbreuk uit op de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in art. 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en op artikel 9ter Vw. zelf.

Zij dient bijgevolg nietig te worden verklaard. (...)”

4.2. De verweerder repliceert dienaangaande in de nota met opmerkingen als volgt:

“(…) In het enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, artikel 3 EVRM, artikel 62 van de wet van 15 december 1980, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer zou verzoekende partij niet toelaten te begrijpen waarom de bestreden beslissing werd genomen en zou in strijd zijn met de door haar voorgelegde medische informatie, waaruit blijkt dat zij medicatie neemt en wordt opgevolgd door een psycholoog. Tevens stelt zij als zou de ambtenaar-geneesheer enkel het risico voor het leven hebben beoordeeld.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852)

De determinerende juridische en feitelijke motieven op grond waarvan de bestreden beslissing is, met name artikel 9ter, §3, 4° van de wet van 15 december 1980 en het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer de ingeroepen medische problematiek niet heeft weerhouden omdat geen reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling aanwezig is, worden erin vermeld. Tevens worden in het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing, de feitelijke medische elementen waarop hij zijn advies steunt erin weergegeven: met name dat de beschreven PTSS actueel geen risico voor het leven en de fysieke integriteit inhoudt, dat een dergelijke aandoening ook zonder behandeling over enkele maanden spontaan in de gunstige zin evolueert en dat de thans gevolgde behandeling louter symptomatisch en dus niet essentieel is, zodat ook geen actueel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat bij een gebrek aan behandeling in het land van herkomst.

Het gegeven dat de centrumarts meende dat het gerechtvaardigd was om een aanvraag om medische regularisatie in te dienen, dat een medische problematiek werd vastgesteld, dat verzoekende partij medicatie neemt en dat de geconsulteerde arts zonder enige verdere duiding stelde dat een mogelijk gevolg van de stopzetting van de behandeling "toename PTSS klachten zou zijn, staat op zich niet in de weg dat verzoekende partij kennis kon nemen van de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer dat de medische problematiek zoals beschreven in het gehele standaard medisch getuigschrift, ook zonder behandeling over enkele maanden spontaan, in de gunstige zin evolueert en dat de thans gevolgde behandeling louter symptomatisch en dus niet essentieel is.

Verzoekende partij toont niet aan dermate specifieke informatie te hebben voorgelegd dat de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer inzake de evolutie van haar pathologie op langere termijn niet zou volstaan om te begrijpen op welke gronden de bestreden beslissing werd genomen.

Aan uitdrukkelijke motiveringsplicht is voldaan.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond, zodat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel evenmin wordt aangetoond.

Uit het bovenstaande blijkt tevens dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk de redenen worden aangegeven waarom geen sprake kan zijn van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf en dit omwille van redeneigenen aan de medische problematiek zelf en het gegeven dat de thans gevolgde behandeling louter symptomatisch is, en derhalve niet essentieel.

Verzoekende partij beperkt zich tot een louter theoretisch betoog met betrekking tot dit onderdeel van het middel. Zij formuleert niet waarom die beoordeling van de ambtenaar- geneesheer foutief of kennelijk onredelijk zou zijn.

Derhalve is voldaan aan de vereisten van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Gezien geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekende partij ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden. (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

Waar verzoekende partij de schending van artikel 3 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) inroept, is het middel onontvankelijk, gezien een voldoende en duidelijke omschrijving van de wijze waarop, volgens haar, die rechtsregel wordt geschonden, ontbreekt. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift immers op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS, 17 december 2004, nr. 138.590; RvS, 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS, 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Bij het ontbreken van een dergelijke omschrijving van de rechtsregel, is het middel, of een niet duidelijk en voldoende omschreven onderdeel van het middel, onontvankelijk. (RvV, 29 november 2007, nr. 14.261)

Voor het overige is het middel ongegrond. (...)"

4.3. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. De verzoekster betwist *in casu* dat de geboden motivering afdoende is.

De Raad wijst er op dat het afdoende karakter van de motivering impliceert dat de motieven pertinent moeten zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig moeten zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Hoewel de verweerder niet *in extenso* hoeft te antwoorden op alle door de verzoekster ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De bestreden beslissing maakt toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet, dat op zich verwijst naar artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet.

Teneinde de aangevoerde schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 te onderzoeken, is het dan ook aangewezen om de relevante bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekster overigens tevens de schending aanvoert, in ogenschouw te nemen.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals van kracht op het ogenblik van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. (...)

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)"

Uit artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet volgt dat de beoordeling van het in artikel 9ter, § 1 vermelde risico toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die door de minister c.q. staatssecretaris is aangesteld en uit het bepaalde in artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk verklaart indien de ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging om medische redenen.

Bijgevolg is het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin deze vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet, beslissend voor het onontvankelijk verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf.

In het licht van de motiveringsvereiste van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, kan een verwijzing naar een advies een afdoende motivering vormen, doch hiertoe is wel vereist dat de inhoud van dit advies aan de betrokkene werd ter kennis gebracht en dat dit advies zelf ook afdoende is gemotiveerd (RvS 2 december 2013, nr. 225.659; RvS 18 juni 2012, nr. 219.772; RvS 19 mei 2011, nr. 213.636). Bovendien is het, in het kader van beslissende adviezen, toegelaten om de onwettigheden die aan dergelijk advies kleven aan te voeren tegen de uiteindelijk door de verweerder genomen beslissing waarbij de verblijfsaanvraag als onontvankelijk wordt geweigerd (cf. RvS 13 oktober 2006, nr. 163.590; RvS 5 juli 2007, nr. 173.201; RvS 28 juni 2011, nr. 214.213).

Uit het bepaalde in artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet volgt zodoende dat de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet haar noodzakelijke rechtsgrond vindt in het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin deze vaststelt dat de ziekte van de betrokkene kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet. De gebeurlijke onregelmatigheid van het advies van de ambtenaar-geneesheer viteit dan ook de uiteindelijke beslissing waarbij de aanvraag als onontvankelijk wordt afgewezen (cf. RvS 21 juni 2013, nr. 224.018; RvS 30 januari 2013, nr. 222.306).

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 10 juli 2013. Dit advies werd onder gesloten enveloppe en samen met de thans bestreden beslissing aan de verzoekster ter kennis gebracht en luidt als volgt:

“(…) Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 01.07.2013.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 24.04.2013 blijkt dat de beschreven PTSS actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel. (…)

In het licht van de aangevoerde schending van de motiveringsplicht, dient de Raad te onderzoeken of de redengeving die in het voormelde advies naar voor wordt gebracht een afdoende motivering vormt om te besluiten dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet.

Uit het bepaalde in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet volgt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van toepassing is op twee onderscheiden gevallen, met name:

- (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de patiënt, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Uit artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 volgt dat een afdoende motivering moet worden geboden omtrent beide voornoemde toepassingsgevallen.

In casu blijkt uit de inhoud van het advies van de ambtenaar-geneesheer dat beide toepassingsgevallen in rekening werden genomen. In het advies van de ambtenaar-geneesheer wordt immers niet enkel gesteld dat het in het aangeleverde medische getuigschrift beschreven posttraumatisch stresssyndroom (PTSS) actueel geen risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de verzoekster, maar wordt tevens uitdrukkelijk geoordeeld dat er actueel geen risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Uit de motieven van het advies van 10 juli 2013 kan worden afgeleid dat de ambtenaar-geneesheer ter ondersteuning van deze vaststellingen aangeeft dat “Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden (kent) en (spontaan) evolueert in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel.”

Evenwel dient te worden onderzocht of de door de ambtenaar-geneesheer opgegeven motieven pertinent en draagkrachtig zijn om te besluiten dat de voorgelegde medische problematiek kennelijk niet beantwoordt aan de beide toepassingsgevallen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

De verzoekster brengt tegen dit advies van de ambtenaar-geneesheer in dat zij *“nog steeds een behandeling nodig (heeft), dat zij medicatie ontvangt voor haar aandoening, een noodzaak wordt vastgesteld van psychotherapeutische opvolging, dat er een risico is op verergering van haar toestand waarin wordt bevestigd dat haar toestand nog steeds ernstig is (“ernstige PTSS”, “gezien de zwaarte van de voorgeschiedenis, de huidige klachten, en de therapie die reeds gestart is,....”).* Noch in het medisch advies dat werd opgesteld door de arts adviseur, noch in de beslissing zelf tot onontvankelijkheid wordt een antwoord gegeven op deze medische argumenten die werden aangehaald door Verzoekster. Verzoekster heeft echter een medisch attest neergelegd bij het blijkt dat zij medicatie neemt voor haar klachten en dat zij wordt opgevolgd door een psycholoog. De Centrumarts heeft het gerechtvaardigd beschouwd gezien de ernst van de pathologie van verzoekster om een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen omwille van medische redenen.” De verzoekster meent dat zij de

beslissing niet kan begrijpen bij gebreke aan motivering waarom zij, in tegenstelling tot hetgeen haar behandelende arts attesteert, de medicatie niet nodig zou hebben.

De Raad stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer uitdrukkelijk verwijst naar en zijn beoordeling exclusief baseert op het standaard medisch attest van 24 april 2013. Dit standaard medisch getuigschrift bevindt zich in het administratief dossier en vermeldt onder meer het volgende: *“Ernstige PTSS bij 20 jarige vrouw ten gevolge van eerder misbruik. Angst, slaapstoornissen (...) Actuele behandeling (...): - Medicamenteuze behandeling / medisch materiaal: Trazodone 100mg 1/dag Seroquel 200 mg 1/dag. - Interventie / Hospitalisatie (Frequentie? Datum van laatste opname?) Psychologische begeleiding (zie bijlage verslag psycholoog). - Voorziene duur van de noodzakelijke behandeling: Maanden (...) Wat zouden de gevolgen en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet? Toename PTSS klachten (...) Evolutie en prognose van de aandoeningen (...) Goed indien behandeling; slecht indien geen behandeling (...).”* Als bijlage worden twee attesten gevoegd van een psycholoog en een verslag betreffende de lichamelijke gevolgen van de door de verzoekster ondergane mishandeling (een groot aantal littekens en *“troubles psychologiques et du sommeil”*).

Daar waar de behandelende arts in het voorgelegde standaard medisch getuigschrift attesteert dat de prognose van verzoeksters PTSS slecht is indien zij geen behandeling krijgt, is het dan ook duidelijk dat de vaststellingen en de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer dat *“ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf een dergelijke aandoening zijn beloop (kent) over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin”* en dat de behandeling met psychofarmaca niet essentieel is, geheel niet overeenstemmen met de vaststellingen van de behandelende arts. Hoewel de ambtenaar-geneesheer bij het verlenen van zijn advies in toepassing van artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt bij het beoordelen van het in artikel 9ter, § 1 van deze wet genoemde risico's en de Raad deze - in se medische - beoordeling niet kan maken in de plaats van de ambtenaar-geneesheer, dient te worden opgemerkt dat het advies van de ambtenaar-geneesheer wel de nodige redengeving dient te vermelden die de Raad en ook de verzoekster in staat stelt om na te gaan waarop de ambtenaar-geneesheer zich precies gebaseerd heeft om te besluiten dat er kennelijk geen sprake is van enig risico zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een arts is, impliceert dan ook niet dat er op hem bij het verlenen van zijn advies conform artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, geen of een verminderde motiveringsplicht zou rusten en de beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer houdt daarom nog niet in dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (RvS 18 september 2013, nr. 224.723).

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 10 juli 2013 blijkt echter dat de ambtenaar-geneesheer zich ertoe beperkt de duidelijk in het medische attest geattesteerde noodzaak aan behandeling louter tegen te spreken zonder deze stelling echter te onderbouwen met concrete op verzoeksters geval toegespitste elementen. De stelling dat *“dergelijke aandoening”* zijn beloop kent over enkele maanden en spontaan in gunstige zin evolueert, vertoont een hoge graad van veralgemening waardoor de vaststelling niet concreet in verband kan worden gebracht met de specificiteit van verzoeksters medische situatie. De Raad wijst er op dat uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift, met bijlagen, duidelijk naar voor komt dat de verzoekster kampt met een ernstige PTSS tengevolge van fysiek en psychisch misbruik en waarvoor zij niet enkel een medicamenteuze behandeling krijgt, maar tevens psychologische begeleiding. Bovendien wordt het aan de behandelende arts tegenovergestelde oordeel dat de aandoening spontaan in gunstige zin evolueert en dat de behandeling niet essentieel is, met geen enkel concreet element onderbouwd. Een dergelijke motivering is, gelet op het voorgelegde medische dossier dat het concrete ziektebeeld van de verzoekster betreft en gelet op het gebrek aan concrete elementen die de gunstige prognose zonder enige behandeling en het niet-essentiële karakter van de behandeling kunnen ondersteunen, dan ook niet draagkrachtig.

De beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer bij het geven van zijn advies ten spijt, dient op grond van hetgeen voorafgaat te worden vastgesteld dat de motieven in het advies van 10 juli 2013 niet draagkrachtig zijn om te besluiten dat verzoeksters medische problematiek kennelijk niet aan het tweede toepassingsgeval van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet beantwoordt.

In het voorliggende geval is de Raad derhalve van oordeel dat de met het bij de aanvraag voorgelegde medische stuk tegenstrijdige vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer, bij gebrek aan enig ondersteunend feitelijk gegeven in het administratief dossier, niet afdoende zijn om tot het besluit te

komen dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer is niet afdoende gemotiveerd in het licht van de voorgelegde medische gegevens en in het raam van artikel 9ter, § 3, 4° *juncto* artikel 9ter, § 1, eerste en vijfde lid van de vreemdelingenwet.

De beschouwingen in de nota met opmerking kunnen, gelet op hetgeen voorafgaat, niet worden aangenomen.

Het vastgestelde motiveringsgebrek in het beslissend advies van de ambtenaar-geneesheer leidt *ipso facto* tot de vernietiging van de onontvankelijkheidsbeslissing gesteund op artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet die in dit advies haar noodzakelijke grondslag vindt.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde grieven behoeven geen verder onderzoek.

5. Korte debatten

De verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 10 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE